

Aleix i Gerard Porras: “És un èxit córrer un mundial perquè només hi arriben molt pocs atletes”

Han corregut arreu del món en campionats nacionals, europeus i mundials i des de fa uns pocs anys ho fan amb la samarreta del Barça. Els germans Aleix i Gerard Porras d'Alpicat són especialistes en curses curtes de tanques i en modalitat de quatre-cens i seixanta i metres, respectivament, són subcampions absoluts d'Espanya. S'entrenen cada dia a les Basses a les ordres del seu pare. Són un equip familiar que viu per l'atletisme.

Per JBC

S'entrenen tres hores cada dia a les pistes d'atletisme de les Basses, a les quals accedeixen plegats amb el seu pare per camins asfaltats des d'Alpicat. Tenen 19 i 22 anys, corren pel Barça i fa molts anys que van especialitzar-se en curses curtes de tanca.

– De totes les modalitats, com arribeu a decidir-vos per aquesta en concret?

De petits vam començar a competir en atletisme, i en aquella edat tots proven totes les modalitats: curta distància, salt de llargada,

llençament de javelina, salt de tanca... Aleshores vas descobrint que se't dona més bé una prova que no pas les altres i a poc a poc et vas especialitzant.

– I ja no hi ha volta enrere.

Seria complicat, els entrenaments són molt específics i desenvolupes un tipus de musculatura i de tècnica específica.

– Les lesions també ho són, d'específiques?

Els corredors de tanca tendim a trencar-nos l'isquiotibial, també patim molt de bessons. En el nos-

tre cas, com en el de tots els qui ens entrenem aquí, el fred a l'hivern és un desavantatge. Quan fas exercici d'alt rendiment a temperatures tan baixes tens més risc de patir algun trencament muscular.

– Aleshores, qui us visita?

Aquest és un dels avantatges de córrer pel Barça, tens accés als serveis mèdics del club i això és una garantia.

– Per la resta, quins avantatges té córrer per un club d'aquesta envergadura?

Ens ajuden amb el material i els

desplaçaments. És evident que l'atletisme és una secció petita i nosaltres no podem viure de córrer.

– On és el lloc més lluny on heu anat per córrer?

[Aleix] El 2015 vaig anar al campionat Mundial juvenil a Colòmbia.

[Gerard] El Mundial júnior a Oregon, a la costa oest dels Estats Units.

– En aquestes competicions podeu fer milers de quilòmetres per córrer una poca estona.

Si tot va bé et plantes a la final i has fet tres curses. Si t'eliminen a la primera ronda has volat l'altra punta del món per córrer 14 segons.

– Compensa?

En el cas concret de fer un mundial a l'altra punta i no passar ronda et deixa un regust agre dolç. És un èxit córrer un mundial perquè només hi arriben molt pocs atletes. D'altra banda també t'adones que aquí no tenim el suport de les federacions que reben en altres països i això fa que sortim en inferioritat de condicions. Si els polonesos viatgen un mes abans tenen molt temps per aclimatar-se; si tu hi vas amb dos dies i acabes corrent amb jet-lag.

– Quins són els avantatges de tenir el pare d'entrenador?

Hi ha molta confiança per parlar de tot el que ens afecta, ens coneix molt bé i això és positiu perquè també sap fins on podem arribar. El fet que els tres visquem junts fa que els entrenaments no s'acabin a la pista i a casa continuem parlant del tema.

– No té cap inconvenient?

És l'altra cara de la mateixa moneda, costa separar allò personal del que és esportiu.

– La mare també està implicada en aquesta 'empresa familiar'?

Al començament només venia per veure'ns i s'enduia i un llibre per passar l'estona, ara ja coneix a tothom. Al final és una cosa que ens fa feliços i això la fa contenta.